

ج) بیانی فاعلی: با روش‌های زیر ساخته می‌شود:

- بن مضارع + نده: خواننده، دارنده، نویسنده، گوینده، شنونده، دنده، فرستنده... .
- بن مضارع + ان: پارسا، خواهان، دوان، گریان، خندان... .
- بن مضارع + ا: توانا، گویا، بینا، خوانا، شنوا، دانا... .
- بن مضارع + گان: آموزگار، آموزگار، سازگار... .
- بن مضارع + گر: توانگر، آشوبگر... .
- بن ماضی + از: خریدار، خواستار، نمودار... .
- بن ماضی + گان: آفریدگار، کردگار، پروردگار، رستگار، ماندگار... .
- بن ماضی + گر: ریختگر، گشتگر، رُفتگر... .
- بن ماضی + کار: کشتکار... .
- اسم + کار: ستمکار، بدکار، راستکار، گناهکار، ورزشکار، طلبکار... .
- اسم + گر: آهنگر، سفالگر، کوزه‌گر، بازیگر، ستمگر، آرایشگر، زرگر، حيله‌گر... .

د) بیانی مفعولی: بن ماضی + ه: دیده، شنیده، خوانده، رفته، گرفته، ترسیده... .

ه) بیانی لیاقت: مصدر + ی: دیدنی، شنیدنی، خواستنی، رفتنی، گرفتنی... .

۲. صفت اشاره: صفتی است که به دوری یا نزدیکی اسمی اشاره می‌کند. کلمه‌های این، آن، همین، همان، چنین، چنان، این چنین، این چنان معروفترین صفت‌های اشاره هستند. (صفة الإشارة هي الصفة التي تدل على القرب أو البعد. الكلمات مثل این، آن .... هي صفات الإشارة الأشهر)؛ مثال: این کتاب، آن کتاب.

نکته: هرگاه این کلمه‌ها همراه اسم نباشند و جمع می‌شوند، ضمیر اشاره هستند؛ مانند: آنها، اینها....  
(عندما لا تترافق هذه الكلمات مع الاسم و تأخذ علامة الجمع تكون ضميراً).